

Gebed

Vroeger zegde ik gebedjes op, omdat mijn ouders en de kerk mij dat zo hadden geleerd. Meestal hield mijn gebed een vraag in, of de Goede God me wilde helpen bij het maken van een proefwerk, of Hij aanwezig wilde zijn in het zwembad waar ik mijn zwemdiploma moest zien te halen.....

Inmiddels ben ik erachter dat dat vragen helemaal niet nodig is.

Dat het door de kerk werd aangemoedigd, zodat zij betekenis kreeg door een bemiddelende functie te vervullen tussen haar gelovigen en God.

Als ik zuiver leefde, regelmatig te biecht ging, dan was dat de beste garantie dat die Goede God zich over mij zou ontfermen.

Bidden zou eigenlijk één grote dankzegging moeten zijn.

Een blijk van dankbaarheid voor de genade die het leven je door haar allesomvattende liefde schenkt.

Alles wat we nodig hebben om gelukkig te zijn is al aanwezig en voedt ons ieder moment waarop we ervoor openstaan.

Dát weten, doe je met je hart.

Daar kan het verstand niet bij; dat heeft immers denkstof nodig.

Wellicht ontstaat begrip met behulp van een vergelijking. Via internet is nagenoeg alles wat we willen weten bereikbaar. Door te 'surfen' kom je in aanraking met dát wat nodig is om een betere grip op het bestaan te krijgen.

Die kennis is permanent aanwezig. Het is aan jou om datgene te doen om je ermee in verbinding te brengen.

Het leven vraagt om dezelfde 'aansluiting'.

Alles is er, wordt je geschonken.

Niet alles wat internet biedt is relevant voor jou.

Dát laat je liggen. Je richt je op dát wat voor jou van belang is.

Wie/wat is de sturende kracht daarin? En in je eigen bestaan?